„Рыцар збройны” (2000 г.)

Вялікае Княства веры

веры

Вялікае Княства

вершы

KAMUNIKAT.org

З цыклу:

„Дарога ў Вялікае Княства"

Далёкая-далёкая

Каля возера вазок.
Гнеды конік скача.
Дзяцюк ножкай не калыша —
Заснуў, небарача.
  Гэй, ты конік, мой рахманы!
  Гэй, сабачка жвавы!
  Давязі мяне дахаты.
  Мурагі, дубравы...
Мая хата пад гарою.
Ганачак сасновы.
Мая жонка маладая.
Прыветныя словы.

2002 г.

Княства

— Рушайма, ідзем, — прамовіў князь. —
Сьпяшайма дадому,
  у нашае Княства,
Прыўкраснае, нібы бор,
І сьветлае, нібы лета,
Калі над Нараччу
  белы ляціць бацян.
Там чакае нас Бог.
Там гарцуюць крылатыя коні...
Йдзем
Па гарах і далах,
Нібы лава,
З Крыжам і косамі,
І пратубэранцам Сонца.
Йдзем
Цугам, нібы Птушыны Шлях,
Калі зьнікае Месяц.
Абкружаем Зямлю —
Йдзем
Бясконца
У наша Княства.

2004 г.

Успамін пра Айчыну

Дзе ні глянь
Разьлягаецца наша
Вялікае Княства.
Ад замку да замку
Сьпяшае мой конь.
З паднятай прылобіцай
Рыцар імкне,
Аружжа блішчыць:
— Слава Хрысту!
— На векі вякоў
  векавечная слава!
Ніхто не разбурыць
  наш радасны сьвет.
Ніхто не парушыць спакою.
Ад мора да мора наш рай.
На самым краі Богапоснай зямлі,
Як вецер,
Імчацца пагоні
І пыл
  асядае
    на конях.

2005 г.

Краіна

Вось край мой найлюбшы.
Вось рэкі й вазёры,
І крыніцы чыстыя...
А чаму ж крыніцы чыстыя
І цішыня паўдзённая,
І васількі цьвітуць?
І маладога жыта польны пах,
І родны сьвет — Айчыны звон,
Што вечна існуе...
Бо ёсьць нам — Вялікае Княства,
Бо маем — вялікае войска,
Бо ёсьць наш вялікі князь...
І ведаем мы:
Будзе вечна Вялікае Княства.
І тысячы пагоняў
Стуганяць па сьлядох вайны.

2004 г.

Конь

На раніцы да брамы
Без ездака, адзін,
Як мара праз туман,
Прыбег у пене белы конь.
І ціха ржэць,
І капытамі зямлю б'ець...
Ня жалься, косю,
Не іржы.
Я йшчэ жывы.
Я гобрацъ табе зацугляю
І ў чыстае поле паеду з табой,
Твайго ездака пахаваю...
Імчымся, мой косю,
З табой наўздагон.
Хай веецца прапар пад ветрам.
Мы ворагаў цьму насьцігаем.
Сячы, мой мячыска, сячы...
А ты ж, косю,
Вярніся да брамы з палёў.
А ты ж, косю,
Вярніся да брамы ізноў.
Там цябе
Малады мой сынок прычакае.

2003 г.

„Вежа Мірскага замку" *(Архіў)*

Шлях да Радзімы

Па дарозе з Ломжы да Аўгустова ўсе краявіды выклікаюць давер, быццам даўно тут быў і ўсё знаёма, і нават таямніцы, што месьцяцца ў душы. А навокал вёскі: Папова ды Дабрыялава, Муравы ды Горкі, Буды, Гута, Прытулава ды Залесьсе, Кучыны ды Міхны, Дзягілі, Гнатава, Шчучын, Грады ды Бочкі...

Усё, што засталося ад беларусаў, якія жылі тут яшчэ сто гадоў таму — гэта назовы вёсак ды рэчка Нарва, што коціцца ў Буг, ды зямля.., знаёмыя краявіды, да болю знаёмыя далі. Калі гляджу на іх, як зьмяняюцца плывуць прад вачыма, расьцякаюцца фарбамі ды палямі, дрэвамі на пагорках, сьнягамі й травамі ды зялёнай руньню, жаўцізной і жытамі ды сьвежай ральлёй пад мокрым шэрым цёплым небам — усё гэта запаланяе мой зрокавы сьвет і зьмешваецца, як мара, як палітра, як вадаспад, і напаўняецца музыкай слых.

Гэтак гучыць зямля... Пэўна, яна ўзгадала мяне, пазнала... Я твой, зямля, твой. Я чую цябе...

Хацеў пагаварыць зь людзьмі, што тутака засталіся, з былымі беларусамі. Такія падобныя ў іх абліччы. Але лепей не гаварыць...

Гэтак думаў я па дарозе з Ломжы да Аўгустова, едучы ў Вільню. І тады я сабе напісаў:

Калі страцілі Княства,
Цемры чарод увайшлі на зямлю.
Тупат іх капытоў,
Нібы гул ад грымотных хмар.
Як лавіна вады, клубам пыл!
Як пад ветрам пажар
Па верхавінах дрэў,
Па галовах над намі шуміць
Без канца, несьціхана
Па нашым Княстве.
Між стаптаных палёў,
Сярод дымных кастрышч
Мы чакаем сваёй пары.
Яна прыйдзе, як звон.
Яна будзе, як вецер з высокіх
нябёс.
Яна стане, як полымя душ,
І як сэрца агонь,
Калі вернецца наша Княства.

2004 г.

Успаміны зь бясконцай гісторыі

Ёсьць зьявы, непадуладныя часу. Ёсьць дачыненьні, дзе час спыняецца. Успрыняцьце гэтакіх дачыненьняў выклікае адчуваньне вечнасьці і ўдзелу ў гісторыі існаваньня. І тады ўсьведамляеш, што мінулае тут, з табой, у траве і хмарах, у дажджыстым небе, у паху ўзаранай ральлі, у галасах азёрных чаек і шэрых варон, у ветрах над вяршынямі хвояў, у пастацях людзей, у мэлёдыі мовы і плыні вады. Мінулае было і мінулае ёсьць. Яно ёсьць цяпер і яго няма цяпер. Бо ўсё існуе разам з табой. Але мы хочам аддзяліць сябе прэч, думаючы, што мы ёсьць цэнтар сьвету.

Нібы сёньня, вярнуўся здалёку ўчора. Яшчэ пыл із-пад Крэўскага замку не абтрос на нагах. Там з узгор'яў шырокі прасьцяг. Йшчэ каня маладога свайго не пасьпеў рассядлаць, а ўжо заўтра настала. Гэтак думаючы, я напісаў, як нядаўна было:

Над Беларусяй вечар.
Цямнеюць барвяныя хмары,
Пакрываецца попелам ноч,
І згасае вагнішча ў полі.
Пад гарой разьлягаецца чорны прастор.
Там унізе ўжо змрок.
Паміж згібаў бліскучай ракі,
Між лясоў, палёў і адзінокіх груш
Запаліліся ў хатах агні.
Ці ёсьць там хоць вольныя людзі?
Ці зможам яшчэ ваяваць?

У першым жытле ня радыя мне.
Дзьве старыя кабеты
(Матка з дачкой)
Панура і моўчкі бульбу скрабуць.
Пусты стол і халодная печ,
Цьвіль і змрок.

У другім жа вакне
Я ўбачыў з двара,
Што ў верхняй адзежы
Сядзяць за сталом
І бутэлькі стаяць.

А ў трэцім жыльлі
Не адкрылі дзьвярэй.

Агеньчыкі мігцяць
Да гарызонта
Між лясоў, палёў і адзінокіх груш.
Ці ёсьць яшчэ хто шчасьлівы?
Ці ёсьць яшчэ хто жывы?
Ці зможам яшчэ ваяваць?

2002 г.

„Салечнікі. Касьцёл ля могілак” (2003 г.)

„Вільня. Касьцёл на Кальварыі” (2000 г.)

Зброя

„І сьветлы дзень,
І цёмна ноч...”
Як сьлед у сьлед — адна дарога:
Наканаваны перасьлед
З калыскі роднай, ад парога.

Нам бы разам прайсьці гэткі шлях,
Толькі б разам, усім,
Каб ніхто не памёр у самоце.
Але вось жа зірнем:
Хтось ідзе па касьцях,
Удае, што сьвяты,
Той — шукае брыдоту ў цноце.
Гэты здаў маскалям Бацькаў дар,
Залатыя, сьвятыя кляйноты,
Прадаецца з душой
За халуйскае месца пад плотам.

Як запыніць арду,
Што распаўзаецца, як ноч,
Па нашых гонях?
Як цемру цемраў зваяваць,
Калі ў пустэчы душы?

Пойдзем жа, сябра, у пачатак,
На беларускі ўбіты шлях,
Дзе прамаўляе
Наш вечны і любімы Бог,
Дзе ляжыць наша вострая зброя,
Дзе чакаюць нас моцныя коні.
Шкода мне, што я ўжо не юнак,
Пагуляў бы пад посьвіст Пагоні.

Зброя — слова
І зброя — меч.
Укладайма ў рукі і ў голаў —
І наперад! Жыве Беларусь!
Слава! Слава народным героям!

2002 г

З цыклу:

„Вечная Вільня”

Дыфірамб Вільні

Ты ўзьнята крывіцкімі даланямі
Над вечнаю плыньню Вяльлі,
О, Вільня, ты наша надзея і сіла,
Воля і слава!
Ты здароўе наша,
Ты наша збаўленьне,
Ты сэрца наша жывое,
Вырванае з грудзей.
Стагоддзі пратапталі дарогі к Табе,
Усе шляхі вядуць да Цябе
І не зарастаюць травой нашы сьцежкі,
Пакуль пульсуе кроў,
Пакуль мы жывём..,
Гучна сьпяваю я
Песьню хвалы.

1983 г.

„Вільня. Касьцёл на Зьвярынцы” (2000 г.)

Пад’язджаю да Вільні

О, пазнаю здалёк:
Гэта вежа касьцёла сьвятога Яна
Над чырвонымі дахамі
ў засьнежанай мгле.

2002 г.

Вечная Вільня

І вось, я тут ізноў
На імгненьне вярнуўся з чужыны.
Як жывецца мне Вільняй!
Сонца заходзіць за сьветлы касьцёл,
Арганы, імша,
Птушак зграй.
Каўкі лятуць
з-пад шыбеніцы
Кастуся...

2001 г.

Віленка ў Вільні

Сьцяжынка бяжыць;
мураванка, касьцёл,
Сасна прамяніцца смалой.
Як быццам ня горад.
Плюскоча струмень
І пахне мінулай парой.

2001 г.

Далёкі вецер

Калі ехаў зь Лентварова,
Дыхнуў мне вецер з палёў,
Недзе адтуль, з-пад Дзявенішак,
Дзе ніколі не было мяжы,
Дзе ўецца дарога ў Суботнікі
І выплывае Гаўя,
Дзе мілага дзяцінства звон.

2001 г., Вільня

„Вяльля пад Вільняй” (2000 г.)

Стаю ў Вільні на беразе ракі

Магутная Вяльля
У Вільню плыве.
Сухая трава на гары,
Стромкі бераг, абрыў,
Касачы над вадой.
Чую я, як шапоча яна асакой,
Як водар Радзімы стаіць над ракой.
Усё цяжэй і цяжэй
Мне прыехаць сюды.
Ужо чужая гаворка гучыць,
Паміраюць сябры.
Як жа гэта ўсё перажыць,
Калі забраны край?

2003 г.

Віленскі брук

Ізноў над Вільняй дождж
Прагрукатаў па бруку.
Аж ня верыцца:
Такое ж каменьне,
А дыхае Беларусяй.

2001 г.

* * *

— Ці вернута будзе Вільня калі? —
Голас пачуўся панылы.
— Вільня вернецца толькі тады,
Калі захочуць яе вярнуць.

2002 г.

* * *

Чужынá — нібы сон.
Як Бога,
Вільню ў душы нашу.

2002 г

kamunikat.org

„Віленскі брук” *(2000 г.)*

З цыклу:

„Трацiны”

„Вясновы від” *(1998 г.)*

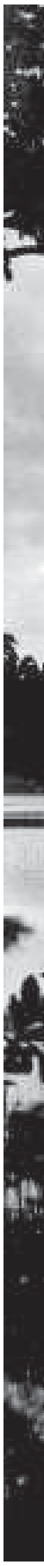

* * *

Як цяжка жыць бяз Бацькаўшчыны, як цяжка яе ня бачыць! Думаючы гэтак, я напісаў:

Пасьвяццa коні ўначы над Гаўёй.
Цеплыня.
І ціха журліць вада.

2004 г., Нью-Ёрк

* * *

О, зялёнае жыта пад ветрам!
О, мора жытнёвых хваль!
Лунай над палямі, песьня мая.

Замак

Над ручаінай сосны
і старыя вольхі.
А за імі Мірскі замак
над вадой відаць.
Як шмат гаворыць для Беларусі
ягоны від.

2002 г

На Браслаўшчыне

Ціхі дзень. І раптам як зашуміць вецер
У соснах на востраве
між азёр.
Жывы ты, ці што, вятрыска?

2002 г.

„Летняя Браслаўшчына” *(1968 г.)*

KAMUNIKAT.org

„Летні травастой” *(2000 г.)*

* * *

Бабы на лузе
сена грабуць.
Нібы тлум буслоў —
Белыя хусьцінкі.

2002 г.

* * *

Адпачываюць касцы.
Уткнутыя косы,
Нібы сьцягі на ветры.

Карціны памяці

А як там гара пад Трабамі,
Парослая лесам,
Дзе кружыцца сьнег
у калядны дзень?

2002 г.

„Зімовы дзень” (2003 г.)

KAMUNIKAT.org

* * *

У памяці засталіся праблёскі
Выразныя, як фатаграфіі:
— Забраць! — крычыць бальшавік, —
Всё забраць!

* * *

Бягуць гады.
Так хутка.
І, як раней,
пакутуе наш народ.

2003 г.

Гэтыя

Калі я казаў пра нішчэньне Айчыны,
Вочы іх былі спакойныя,
Нібы гладзь вады.

2004 г.

* * *

За Айчыну
Ня будзе змагацца той,
Хто баіцца вайны.

2002 г.

* * *

Справа відушчых
Не абурацца сьляпымі,
А дапамагчы ім бачыць.

Выхадцы

Не абзывайце народ —
Ён лепшы за вас.
О, вы, такія разумныя!

* * *

Хто свайго ня любіць,
Той свайго не бароніць.

* * *

Цяжка, але ёсьць сэнс.

* * *

Запалілася зорка ў цемнаце.
Не азірайся, бо страціш.

* * *

Толькі ня плач.
Змагаймася за адно.

KAMUNIKAT.org

З цыклу:

„Свае”

„Бярозавае гольле” (2003 г.)

Мне паказалі фатаграфію цяперашніх Суботнікаў

Слоў няма,
Каб перадаць роспач,
Калі я ўбачыў
паміраньне майго мястэчка.
Дажываюць пустыя дамы,
Вецер сьвішча
памяцьцю нежывых.

2002 г.

У Беластоцкім лесе

І толькі тут я зноў пачуў
Як стукае дзяцел у хвойным бары.
Гэй, барабаншчык!
Каб ты ведаў,
Як любая мне
твая музыка!

2002 г.

На Беласточчыне дыхаю роднай зямлёй

Рунь за лазовым кустом бяскрайняя.
Вецер зьвініць.
Ёсьць яшчэ некалькі каралёў на сьвеце.
І ўсё ж такі,
Якое беднае ў іх жыцьцё.

2002 г.

Галактыка Птушыны Шлях

Зімой над Беларусяй
Птушыны Шлях мігціцца.
Гэй вы, зоры, птушкі-херувімы,
А ці доўга нам яшчэ?
Ці доўга нам ляцець?

2002 г.

Наша зямля

Няма мора.
Але ёсьць прасторы
Бяскрайніх жытнёвых хваль
І хвалістыя пагоркі,
І людзі добрыя, як прырода.

2002 г.

Млын

Вольха старая высока расьце,
Вяршыня яе ў млыновым вакне.
На выспе
шалёваны гмах.
Вадаспад.
Шыбы ў муцэ.
Мох на сьцяне.
Жорны гудуць.
Белая пена плыве па рацэ.
Патанае альховае лісьце ў вадзе...

1985 г.

„Летняя завадзь” (2004 г.)

Коні

(практыкаваньне на беларускую тэму)

Цёплы туман па даліне Гаўі
Плыве, нібы рэчкі дух.
І пранесьліся коні
ў тым тумане́.
Толькі пошчак чуваць,
Толькі грывы відаць...
Ах, вы коні, мая доля,
Ах, вы коні, мае мары —
Толькі вырвуцца з-пад сэрца
І расталі ў тумане.
Век жыві на Беларусі —
Ні дабавіць, ні адбавіць:
Кожын сам сябе шануе,
Кожны сам сваіх няславіць.
Ах, вы коні, мае птахі,
Аднясіце мары ў вырай,
Хай з далёкае старонкі
Над Айчынай пралятаюць,
Паскідаюць пёркі гускі,
Можа песьняй стануць.
Можа стануць маім лёсам,
Можа я прад доляй вінны.
Князь Вялікі Вітаўт слынны,
Леў Сапега, Радзівіл
Дзясьніцай ворага трымалі,
Ніхто сьвятынь
ня мог крануць!
Цяпер забылі іх імёны.
Перад чужынцам каркі гнуць
„Адукаванцы”, лаўрэяты,
Антыхрысты, бюракраты...
Ах, вы коні, мае птахі,
Дзе вы, мае песьні?
Мне раней бы,
Ці пазьней бы
Нарадзіцца ўвесну,
Разам з вамі ў пагоні
Праляцець над полем,
І пад Вільняй крутагорай
Адпачыць на волі.
Пранясьліся коні ўлегцы.
Аніхто ня бачыў.
Туман ярам, туман ярам...
Коні вараныя...

1988 г.

KAMUNIKAT.org

KAMUNIKAT.org

„Новая дзяржаўная мяжа ля вёскі Шадзюны. Дарога зь Дзявенішак у Суботнікі” *(25 Сакавіка 2003 года)*

Дрэнныя весткі

Ты маркотна спытала мяне:
— Як забяруць Бацькаўшчыну,
У нас з табой
Ці застанецца каханьне?
— Ня плач, каханая, ня плач.
Усё застанецца.
Толькі ня будзе шчасьця.
Бо няма шчасьця
Без Беларусі.

2003 г.

Ты толькі будзь

Ня радуе чужы прастор,
Чужое неба,
Чужая гладкая дарога.
Не пакідае нас трывога.
Замала нашых сіл.
Твой лёс — мае пакуты.
Паўзе страшыдла, наступае,
Як саранча, як студзень, як нарог,
Нібы пачварны сон.
Стамілася правіца,
І мала нашых сіл.
Любімая краіна —
Найлепшая мая!
Ты толькі будзь!
Ты толькі будзь, мая лілея...
Птушыны Шлях мігціць над намі.
Змагаймася за нас.
Ты толькі будзь, мая любоў.
Ты будзь хоць дзе-нібудзь.
Лепш мне зусім ня жыць,
Чым жыцьму без цябе.

2002 г.

У Шадзюнах гляджу ў бок Суботнікаў

Тут наш верас і мох,
І сцукраваны сьнег на дарозе.
Тут вярхоўе Гаўі.
Беларусь.
Сакавік.
Уздоўж лесу іду ў трывозе.
Не было тут спрадвеку мяжы.
Там, за лесам, касьцёл наш прыгожы,
Там, за лесам, мой дом,
За нябачнай жалезнай заслонай.
Не было тут ніколі мяжы.
Чую звон з-за хваёвых вяршынь.
Далятае мэлёдыя ветру.
Я ўжо тут, і ня тут.
Засталося два крокі.
Можа, вечна туды не вярнуся.
Можа, ноччу ў цішы — шэры воўк —
Перайду праз „мяжу”
І да родных дзьвярэй прытулюся.

2003 г.

KAMUNIKAT.ORG

З цыклу:

„Напісанае адчыніў”

„Эвангельле” (2004 г.)

Крык

Пачуўся крык у сьсечаным лесе.
Я азірнуўся —
Прада мной доўгая вуліца:
Пад сонцам сьпякотным
Плойма народу плыве.
„Стойце! — пачуўся ізноў гучны крык, —
Куды йдзяцё?!”
Але ніхто не спыніўся.
Толькі вецер гарачы павеяў
зь бялёсых нябёс
І ледзь чутна зямля затрымцела.

1983 г.

* * *

Адчыніў Эвангельле наўгад і чытаю: „І вось тое абвяшчэньне, якое мы чулі ад Яго, і абвяшчаем вам: Бог ёсьць сьвятло, і няма ў Ім аніякае цемры”. (1 Ян, 1; 5). Тады я падумаў:

Трэба любіць хараство, чысьціню і праўду.
Гэта брама ў сьветлы шлях.

2004 г.

* * *

Адчыняю Эвангельле наўгад і чытаю: „Але кажу: ці ж Ізраіль ня ведаў? Першы Майсей кажа: Я збуджу ў вас рупнасьць не праз народ, — узлую вас праз народ бязглузды”. (Другазак., 32; 21), Пасл. Паўлы да Рым., 10; 19). Тады я падумаў:

Калі бязглуздасьць вакол,
То лепей рупіцца аб разуменьні,
Чым на дурных злавацца.

2004 г.

* * *

Адчыняю Эвангельле наўгад і чытаю: „Але ўвесь народ пачаў крычаць: Вазьмі Яго! Адпусьці нам Вараву!” (Лук. 23, 18). Я падумаў сабе:

Ніякай уладзе
ня страшны грэшнік.
Ня зруйнуе п’яны слупоў.
Толькі ідэя
новы
стварае сьвет.

2005 г.

* * *

Адчыняю Эвангельле наўгад, дзе напісана: „І народы збаўленых хадзіцьмуць у сьвятле Ягоным, і цары зямныя прынясуць у Яго славу і чэсьць сваю”. (Адкр. Яна Багасл., 21; 24) Тады я падумаў:

Гэты сьвет
Нягоднікам робіць славу і ганарыцца.
Але сапраўдную славу народам
Робяць справядлівыя людзі,
Моцныя Боскім Духам.

2004 г.

* * *

Адчыніў Эвангельле наўгад і чытаю: „Фарысэі ж, вышаўшы, змаўляліся процi Яго, як бы загубіць Яго. Але Ісус, ведаючы, пайшоў адтуль”. (Мац., 12; 14). Тады я падумаў:

Зло трэба абходзіць
Дзеля вялікай мэты,
Каб перамагчы зло.

2004 г.

* * *

Адчыняю Эвангельле наўгад і чытаю: „Бо сабакі абступілі мяне, грамада злачынцаў аблягае мяне; пракалолі яны рукі й стопы мае”. (Псальмы, 22; 17). І тады я сабе напісаў:

Перад зграяй галоўна ня ўпасьць.
Бо тады, як ад голаду конь, —
Не падняцца.

2004 г.

* * *

Адчыніў Эвангельле наўгад і чытаю: „Я расьцярушыў іх, як той пыл пад вакном; як балота вулічнае, таптаў я іх”. (Псальмы, 18; 43). Тады я сабе напісаў:

О, паэзія!
Толькі хто расьцярушыць
ворагаў нашых?

2004 г.

* * *

Адчыніў Эвангельле наўгад і чытаю: „Бо калі хоча воля Божая, лепей пацярпець за добрыя ўчынкі, чымся за благія”. (1 Пётра, 3; 17). Тады я сабе напісаў:

Калі рабіць дабро і з цёмным злом змагацца,
То можна й бітым быць,
І моцна пацярпець.
Таму шмат хто стараецца быць добрым,
Ня церпячы.
У выніку — зло забірае сьвет.

2004 г.

Сьвечка

Адчыняю Эвангельле наўгад і чытаю: „Ніхто, запаліўшы сьвечку, не прыкрывае яе пасудзінай, альбо не стаўляе пад ложак, але ставіць на ліхтар, каб уваходзячы, бачылі сьвятло”. (Лук., 8; 16). Тады я сабе напісаў:

Ёсьць шчырыя людзі на сьвеце
Малога духу,
Што палохаюцца добрых думак,
Каб за іх не цярпець,
І сьвечку запаліўшы,
Хаваюць пад стол,
Каб ніхто ня ўбачыў.
Нікчэмнае жыццё такіх людзей.

2004 г.

* * *

Адчыніў Эвангельле наўгад і чытаю: „Калі падваліны будуць раскіданы, што рабіць пабожнаму?” (Пс., 11; 3). Тады я падумаў:

Дзяржава і мова,
Што стаяць на гісторыі —
Вось падмурак наш.
Беражэм Беларусь, калі хочам быць!

2004 г.

* * *

Адчыняю Эвангельле наўгад і чытаю: „Не адапхнуў Бог народу Свайго, які Ён наперад ведаў. Ці ня ведаеце, што кажа Пісаньне (у апавяданьні) аб Ільлі? Як той скардзіцца Богу на Ізраіля, кажучы”: (Пасл. Паўлы да Рым., 11; 2). Тады я падумаў:

Калі ўсьвядоміць, што ўсе мы дзеці Бога —
Народ ня згіне.
Бо сэнс
пераносіцца ў вечнасьць.

2004 г.

* * *

Адчыніў Эвангельле наўгад і чытаю: „Дзеці Божыя і дзеці д'яблавы пазнаюцца гэтак: кожын, хто ня робіць праўды, ня ёсьць ад Бога, таксама як і той, хто ня любіць брата свайго". (1. Ян, 3; 10). Тады я сабе напісаў:

І гэтыя кажуць:
Беларусь, Беларусь.
Толькі ня будзе шчасьця Беларусі,
Бо ня любяць яны народ.

2003 г.

* * *

Адчыняю Эвангельле наўгад і чытаю ізноў: „Дзеці Божыя і дзеці д'яблавы пазнаюцца гэтак: кожын, хто ня робіць праўды, ня ёсьць ад Бога, таксама як і той, хто ня любіць брата свайго". (1 Ян, 3; 10). Тады я сабе напісаў:

Ёсьць краіна,
Дзе думаюць, што свабода
Вышэй за праўду.
Але калі вышэй за ўсё свабода,
То на справе
Найвышэйшым становяцца грошы.

2004 г., Нью-Ёрк

* * *

Адчыняю Эвангельле наўгад і чытаю: „Гэтак чалавек павінен разумець нас, як служак Хрыстовых і аканомаў таямніц Божых;" (Перш. пасл. Паўлы да Карын., 4; 1). Тады я сабе напісаў:

Хто служыць цёмнаму народу,
Той рана ці позна
Ім будзе забіты,
Вучэньне яго растаптана.
Таму стацца служэньнем павінна — асьвета.

2004 г.

* * *

Адчыніў Эвангельле наўгад і думкам сваім у адказ прачытаў:

„Трапіўшы ж на касу, пасадзілі карабель на мялізну: і нос, завязшы, заставаўся нерухомы, а карно разьбівалася сілаю хваляў". (Дз. Ап; 27:14). І тады я сабе напісаў:

Там, за хвалямі,
Бераг Радзімы
Мне відаць у дажджлівай імгле.
Там, за хвалямі, пахне мне дым.
Там, за морам,
Мне чуецца голас: „Рубон!"
І сьцелецца вецер у полі...

2004 г., Нью-Ёрк

Дарога ў адзін бок

У краіне глухіх,
Ідучы па гасьцінцы са словамі,
Я спаткаў відушчага паэта.
— Куды ты ідзеш са словамі? —
Прамовіў ён мне, —
Па сьмерць у краіне глухіх?
Не сказаў я нічога
Ў адказ мудрацу.
Іду сабе ды іду
Адзінай сваёй дарогай.

2002 г.

„Акіян" *(2005 г.)*